

Sygn. akt V CNP 1/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi R. H.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 30 października 2013 r. sygn. akt II Ca 1025/13
w sprawie z powództwa R. H.
przeciwko A. A.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest zwyczajnym środkiem zaskarżenia. Przysługuje ona bowiem - na co wskazuje wyraźnie art. 424¹ k.p.c. - tylko od orzeczeń sądowych prawomocnych, jednakże nie służy ich zaskarzaniu. Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Skarga kasacyjna może natomiast wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne

z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa. Skoro zaś skarga nie jest surogatem skargi kasacyjnej, to podstawą przyjęcia jej do rozpoznania nie może być jedynie naruszenie prawa materialnego bądź procesowego, czy też występowanie w sprawie zagadnienia prawnego.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega wstępnemu badaniu w ramach tzw. przedsądu, w ramach którego ocenia się, czy spełnione są warunki przyjęcia jej do rozpoznania. Odmowa przyjęcia skargi do rozpoznania następuje wówczas, gdy w ocenie Sądu Najwyższego jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona. Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy przy tym dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.).

Wnioskodawca w skardze nie przedstawił przekonującego wyводу prawnego zawierającego argumenty świadczące o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Przedstawiono jedynie twierdzenie o niezgodności wyroku z art. 381 k.p.c. z tej przyczyny, że Sąd drugiej instancji przeprowadził dowód z dokumentu w postaci dowodu wpłaty, równocześnie nie przeprowadzając dowodu z opinii biegłego „w zakresie badania fizyko-chemicznego faktycznej daty wypełnienia tego dokumentu”. Należy wskazać że powszechnie i jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie i doktrynie, że art. 381 k.p.c. pozostawia kwestię dopuszczenia nowych dowodów zgłoszonych przez strony uznaniu sądu drugiej instancji, które jest jednak ograniczone możliwością wykazania przez stronę

potrzeby ich późniejszego zgłoszenia. Te warunki zostały spełnione., to zaś, czy w kolicznościach sprawy ocena dokonana przez Sąd odwoławczy jest prawidłowa, nie mieści się w zakresie badania skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem. Argumentacja przedstawiona w skardze zmierza w istocie jedynie do zakwestionowania oceny dowodów, stanowiącej faktyczną podstawę rozstrzygnięcia. Tym samym nie istnieją przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, a sama skarga musi być uznana za oczywiście bezzasadną.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c.